

Chương 42

- **A**nh đem em đi đâu? – Angielic hỏi trong khi hai con ngựa đưa cả hai người đi dọc theo bờ biển trong đêm.

Và chàng đã trả lời.

- Anh có một tòa lâu đài nhỏ bé để yên ôn yêu nhau ở đây...ở bờ sông Ganorè.

Bây giờ nàng nhớ lại cái đêm êm ái ở vùng Akilenơ Tuludơ, để làm cho nàng biết thế nào là tình yêu. Ở đây, ngọn gió đêm man rợ đã quất thẳng vào hai người và họ đã đến gần một tòa nhà dân dã, tiếng ồn ào của biển vang lên đến nỗi họ chẳng thể nói được với nhau một lời nào.

Thế nhưng, phía trong ngôi pháo đài bằng gỗ chàng xây dựng trên bên bờ của Tân thế giới này, nhà quý tộc Pháp đã sắp xếp thành một nơi nướng nấu lộng lẫy. Vào đây là người ta quên hết nỗi thiếu thốn của cuộc sống chưa an cư lạc nghiệp giữa một vùng thiên nhiên chưa được thuần hóa. Trong nhà chất đầy những kho báu, những đồ mỹ nghệ, những dụng cụ quý giá, có những người Anhđiêng do chàng tuyển chọn đứng gác trong những lúc chàng vắng mặt với lòng tôn kính dị đoan của những người nguyên thủy đối với những cái họ không hiểu. Các bức tường của gian chính, trên đỉnh vòm của lâu đài, đều treo những thứ vũ khí như kiếm, súng hỏa mai và súng ngắn, sẵn sàng sử dụng được ngay, đều đại diện cho các mẫu tuyệt đẹp của nghề chế tạo vũ khí ở Tây Ban Nha, Pháp hay Thổ Nhĩ Kỳ. Những bảng sưu tập vũ khí sáng lóe lên này có thể làm cho những người gác sợ hãi nếu không có ánh sáng nhiều màu như ảo đăng của hai chiếc đèn chùm bằng thủy tinh Vonidơ trong đó mấy ngọn bấc đã được thắp sáng. Dầu thắp cháy tỏa ra một thứ mùi ám áp pha trộn với mùi thức ăn đã chuẩn bị sẵn trên bàn và ở đây, quanh một con thú săn được quay chín, bày la liệt các thứ quả và rau của vùng này.

Những bông ngô nướng, điếm hai đốm vàng ở hai đầu. Giôphrây dờ Perác bảo rót và cốc một thứ rượu vang đỏ đậm, một thứ khác trong suốt như mắt mèo. Khi các gia nô đi vào, chàng chăm chú xem xét lại trật tự của chiếc bàn dọn cho bữa ăn chiều giản dị này.

Angielic đứng cạnh cửa sổ không rời mắt khỏi chàng.

“Chàng bao giờ cũng vẫn là một lãnh chúa” – Nàng tự nhủ. Và nàng nhận thấy ở chàng cái chất quý tộc mà nàng hằng yêu mến ở Phillip: thanh tao, lịch sự, tráng lệ. Như Philip đã biết chống lại những nỗi mệt mỏi của binh đao bằng cách dùng bộ áo giáp chạm trổ qua tay thợ kim hoàn và những ống tay áo bằng

đăngten, Giôphrây đờ Perắc đã đương đầu với mọi thứ định mệnh khác nhau bằng thái độ thanh lịch không bao giờ thay đổi.

Angielic không biết hết các trận chiến đấu của chàng, nhưng có thể đoán được khi trông thấy chàng đỉnh đạc, cương nghị dưới ánh đèn kỳ lạ làm nổi rõ những vết sẹo trên mặt chàng. Dáng đi thư thái của chàng là do trải qua vô vàn nỗi khổ đau thật khó tin và tiếng nói vĩnh viễn bị méo đi của chàng chứng tỏ điều đó. Thế nhưng chàng như đúc bằng thép, sẵn sàng mang trên đôi vai một cuộc sống mới đầy những chiến đấu, hy vọng, chiến thắng, thất vọng, làm sao mà biết được?...

Con tim Angielic như tan ra vì âu yếm. Chàng thôi không làm nàng sợ nữa khi nàng nghĩ đến những gì chàng đã phải chịu đựng và như tất cả mọi người đàn bà khác, nàng muốn ôm chàng lên con tim của mình, chăm sóc cho chàng, băng bó các vết thương cho chàng. Nàng có phải là vợ của chàng không? Thế nhưng số mệnh đã chia lìa họ.

Bây giờ chàng không cần đến nàng nữa. Chàng đã đi qua một phần cuộc đời chàng mà không cần đến nàng và hình như sống cũng chẳng đến nỗi nào.

- Em có thích thái ấp của anh không?

Angielic ngoái nhìn lỗ châu mai hẹp từ đó vang lên tiếng gầm của sóng biển. Không phải pháo đài nhìn xuống vịnh mà chính là nhìn xuống mặt biển lờm xờm, nó được Giôphrây đờ Perắc đặc biệt xây để làm nơi ở khi chàng đến vùng Gunxbô rô. Việc chàng chọn vị trí này nói lên một điều trác ẩn thâm kín, có thể là một nỗi đắng cay. Con người tìm nơi thiên nhiên man muội nhất là để mơ mộng, thường là để ngắm nhìn hình ảnh của trái tim mình.

Giôphrây đờ Perắc mơ mộng đến người đàn bà nào khi chàng náu mình vào cái pháo đài như tổ điều hâu bốn bề sóng vỗ này? Có phải mơ mộng đến nàng, đến Angielic không?..

Không, chàng không mơ mộng đến nàng. Chàng chuẩn bị các phương án để đi tìm vàng trên các ngọn nguồn của sông Mixixixpi, hoặc để biết loại kiêu dân nào chàng có thể định cư trên đất của chàng để xây dựng một hải cảng.

Nàng trả lời.

- Con sông Garonê nhỏ bé trông dịu hiền hơn vùng đại dương nổi giận này. Nó chỉ là một sợi chỉ bạc mong manh dưới ánh trăng... ở đó có thứ gió nồm tải hương thơm phức chứ không phải thứ gió khủng khiếp cứ chực chui vào để thổi tắt phụt ngọn nến đi như thế này.

- Cô dâu nhỏ bé trên bờ sông Garonè cũng vô hại hơn người vợ chiều nay anh mang đến sào huyết của anh ở tận cùng thế giới này.

- Và chồng của cô ta hồi đó cũng không đáng sợ bằng người chồng mà cô ta vừa mới tìm lại được ngày hôm nay.

Hai người đều vừa cười, vừa nhìn nhau.

Angielic hạ cánh cửa sổ bằng gỗ xuống và tiếng va đập của trời đất mờ đi. Lúc bấy giờ trong phòng chỉ còn ngượng ngùng một không khí thân mật huyền bí.

- Thật kỳ lạ - Angielic lẩm bẩm – Em cứ tưởng như mọi cái đều được trả lại cho em nhiều gấp trăm lần. Em tưởng là mình phải vĩnh viễn rời khỏi xứ sở của tuổi thơ, điền trang của cha ông. Em có thể nói những thứ cây cối chung quanh ta đây làm em nhớ lại khu rừng Nior hay không? Phải, nhưng được phóng to lên và đẹp hơn nhiều, sâu hơn nhiều, rậm rạp hơn nhiều. Em có cảm giác là tất cả mọi cái đều như vậy. Mọi cái đều to lớn lên, đẹp đẽ lên và hứng khởi hơn: cuộc sống, tương lai... tình yêu của chúng ta.

Nàng nói tiếng cuối cùng thật nhỏ... gần như e thẹn và hình như chàng không nghe thấy.

Thế nhưng sau đó một lúc, chàng nói tiếp ý nghĩ của nàng.

- Anh cũng còn nhớ khi nhà nhỏ bé của anh ở Garonè có nhiều đồ mỹ nghệ rất đẹp, nhưng anh cam đoan là bây giờ khung cảnh này thích hợp hơn với tính nét hiệu chiến của em.

Chàng bắt gặp một cái nhìn thán phục về hương các vũ khí. Nàng định trả lời ngay rằng có những thứ khác còn đàn bà hơn mà nàng thích nhưng nàng thấy một ánh trêu chọc trong con mắt chàng, nên ghìm lại. Chàng hỏi

- Không biết anh có nên hiểu là cũng như những người cùng giới của em, em cũng bị các món ăn nấu ra cốt để cho em ăn hấp dẫn hay không? Mặc dù các món ăn này không có giá trị bằng các món ăn trong triều đình.

Angielic lắc đầu

- Em đói cái khác cơ.

- Đói cái gì nào?

Nàng lấy làm sung sướng thấy cánh tay chàng khoác lên vai nàng.

- Anh chẳng dám hy vọng – Chàng thì thầm – Là em thích lông thú và chiếc giường to này. Nhưng các cái này thế mà quý lắm đấy và anh đã chọn những thứ ấy vì nghĩ rằng em sẽ đẹp biết bao nhiêu giữa các thứ đồ đạc này.

- Anh nghĩ đến em?

- Than ôi!

- Sao lại than ôi! Em làm anh thất vọng quá sao?

Nàng siết mấy ngón tay vào đôi vai cứng rắn dưới làn áo chần. Bỗng nàng bắt đầu run lên. Cánh tay ôm và hơi nóng ở ngực chàng đã gây ra một sự đảo lộn thoáng qua.

Cùng với cơn sốt thú vị của thèm muốn, tất cả nghệ thuật trong yêu đương của chàng đã thức dậy. Ôi! Nếu như trong đôi cánh tay của chàng, nàng lại sống dậy, nàng sẽ biết cách chứng tỏ lòng biết ơn của nàng. Không có gì tàn bạo hơn và lâu bền hơn lòng biết ơn mà người đàn bà dành cho người đàn ông biết làm mình sung sướng trong tất cả mọi đường gân, thớ thịt của con người.

Chàng vui mừng trông thấy cái nhìn của Angielic rộng mở, xanh rờn và sáng rực như hồ nước dưới ánh mặt trời và khi chàng cúi xuống, nàng say sưa quần đôi cánh tay đẹp tuyệt quanh gáy chàng và chính môi nàng đã chiếm lấy môi chàng.

Đêm vô tận. Một đêm vượt ve, hôn hít, ôm chặt lấy nhau, những lời tỏ tình được thì thầm nói ra và nhắc lại, những giấc ngủ say mềm, bị ngắt quãng vì những lúc thức dậy tự tình.

Trong cánh tay của người nàng yêu biết bao nhiêu và đợi chờ biết bao hân hoan. Angielic trở thành thần Vệ nữ bí ẩn của những đêm ân ái, đã làm cho những tình nhân được chiều chuộng của nàng lịm say, để lại cho những người này nỗi nhớ tiếc và gió bão mang đi những kỷ niệm, xóa sạch những bóng ma...

- Nếu anh đã ở bên em...- nàng thở dài.

Và chàng biết điều đó là đúng. Nếu chàng ở bên nàng thì trong đời nàng vĩnh viễn chỉ có chàng mà thôi. Và bản thân chàng cũng không bao giờ phản bội nàng. Vì không một người đàn bà nào khác, không một người đàn ông nào khác có thể mang lại niềm hạnh phúc phi thường mà chàng cũng như nàng đã cho nhau.

Sau đó Angielic mệt mỏi, thích thú và có một cái nhìn vui tươi nhất về thế giới giữa buổi sáng mai của cuộc đời.

Cuộc sống đã chuyển sang một chiều hướng khác, ban đêm không mang lại nỗi cô đơn lạnh lẽo mà là sự hứa hẹn thú vui hiển nhiên, những giờ chiều chuộng, say mê, rồi âu yếm và êm dịu bất kể giường nằm như thế nào, nghèo nàn hay sang giàu, mùa đông, cảnh hoang dã của những cánh rừng hay niềm ngây ngất của mùa hạ. Nàng tựa mình vào chàng mà ngủ, hết đêm này đến đêm khác, trong nguy nan cũng như trong yên bình, trong thành công cũng như trong

thất bại. Hai người sẽ có những đêm của họ, là nơi ẩn thân của tình yêu, là nơi nương náu của âu yếm. Và họ sẽ có những ngày đầy những phát hiện và chinh phục khi họ sống bên nhau.

Nàng vươn mình giữa những lông thú màu trắng và màu xám che nửa kín nửa hở của nàng. Các cây đèn chùm đã tắt. Một vệt sáng lọt vào từ sau cánh cửa sổ bằng gỗ. Nàng thấy Giôphrây đờ Perác đang đứng đấy, đã mặc quần áo và đi ủng. Chàng nhìn nàng với con mắt bí ẩn. Nhưng nàng không sợ vẻ nghi ngờ của cái nhìn đó. Nàng mỉm cười với chàng, hoàn toàn đắc thắng.

- Đã dậy rồi ư?

- Đến lúc rồi. Một người Anhđiêng vừa phi nước đại về báo tin đoàn người ngựa từ Bôxtôn sắp đến nơi. Nếu anh ta dứt ra được khỏi niềm say sưa của chỗ nằm này chắc hẳn không phải là em đã khuyến khích anh, anh có thể nói rằng ngay khi ngủ em cũng sắp xếp mọi thứ để làm cho anh quên cả nhiệm vụ đang chờ đợi anh lúc trời rạng sáng. Em tài tình và khôn khéo quá chừng.

- Có phải trong lần đầu tiên anh đã than phiền là em thiếu... đúng là thiếu tinh thông nên đã làm anh khó chịu?

- Chà! Chà! – Chàng nói – Anh quả là đang bối rối. Anh cũng không tin chắc là cảm tình của em trong đêm đó đã làm anh nghĩ đến quá khứ của em mà phát ghen. Anh cũng không nhớ là chính anh đã dẫn dắt em đến trình độ hoàn thiện như thế. Tóm lại, thì ta cứ cho là em đã học được tất cả ở người thầy vỡ lòng cho em rồi. Chắc hẳn ta nhớ vì cảm thấy không được thỏa mãn...

Chàng đặt một đầu gối lên thành giường, cúi người xuống để ngắm nhìn nàng với mái tóc sáng rực đang rối bù.

- Và còn cải trang làm người ở gái thành kính! Và còn đánh lừa được cả những bà Huygomô kiêu hãnh, ra vẻ đoan trang và lạnh lùng!..Và người ta mắc bẫy! Em nhạo báng mọi người từ bao giờ hả nữ thần?

- Còn ít hơn anh. Em chẳng bao giờ biết đánh lừa người, trừ khi nguy hiểm có thể làm cho mình lâm vào chỗ chết, Giôphrây, em chẳng bao giờ làm trò hề với anh đâu, trước đây cũng vậy mà bây giờ cũng thế. Em chiến đấu chống lại anh bằng thứ vũ khí trung thực.

- Quả thật em là con người lạ lùng nhất, khó đoán định nhất, hay thay đổi nhất, một con người muôn mặt...Nhưng em vừa nói ra một điều đáng lo ngại: em chiến đấu chống lại anh... Vậy em xem người chồng vừa trở về với em là kẻ thù?...

- Anh nghi ngờ tình yêu của em.

- Em không có một điều gì đáng chê trách sao?

- Em bao giờ cũng yêu anh hơn ai hết.

- Em bắt đầu thuyết phục anh về điều đó. Nhưng để chuyển qua một vẻ dịu dàng hơn, vậy thì cuộc chiến đấu của chúng ta đã kết thúc chưa đây?

- Em mong là đã kết thúc, - nàng nói với vẻ băn khoăn.

Chàng lắc đầu mơ màng.

- Có nhiều cách xử sự của em trong quá khứ đối với anh vẫn còn là những điều bí ẩn.

- Điều nào? Em sẽ giải thích rõ hết tất cả với anh.

- Không. Anh sẽ không tin vào những điều giải thích. Anh muốn trong thấy em không còn giả vờ nữa.

Và trả lời cái nhìn lo lắng của nàng bằng một nụ cười.

- Dậy đi, em yêu quý. Chúng ta phải đi đón họ

Họ đến gần một nơi hoang vắng bị sương mù bao phủ. Tuy vậy, ở đó người ta nghe như có hàng nghìn tiếng nói vọng lại. Angielic quay đầu từ phải sang trái.

- Em chẳng trông thấy người nào sát. Hiện tượng này là như thế nào đây?

Không trả lời, Giôphrây dờ Perắc đặt chân xuống đất. Từ nãy đến giờ, chàng lơ đãnh. Sau khi tưởng chàng bận rộn, nàng lấy làm lạ là chàng chẳng cho nàng biết gì về nỗi lo của chàng cả. Chàng đến chỗ nàng, giơ cánh tay ra giúp nàng xuống ngựa. Chàng mỉm cười với nàng hết sức âu yếm nhưng vẻ mặt căng thẳng.

- Anh làm sao thế? – Nàng hỏi đi hỏi lại nhiều lần.

- Chẳng sao cả, trái tim của anh ạ, - Chàng vừa trả lời vừa ôm chặt nàng vào lòng, đưa nàng đi giữa các lùm cây – Anh đã chẳng bảo với em là hôm nay là ngày đẹp nhất trong đời chúng ta sao?

Nàng thấy không phải chàng bận mà chàng cảm động. Nàng lại thêm lo. Niềm hạnh phúc của nàng còn quá mỏng manh nên nàng run lên khi thấy một sự kiện ngẫu nhiên có thể cướp mất chàng một lần nữa. Phải chăng đây là bầu không khí êm đềm đem lại cho con tim của nàng không phải nỗi buồn lo mà là sự chờ đợi.

- Ở đây khi trời sáng rõ, cuộc sống thật giản dị - Nàng nói to lên như muốn phá vỡ nét duyên dáng quyến rũ sẵn có – nhưng khi sương mù trùm lên chúng ta thì mọi cái lại hình như có vấn đề. Có lẽ chính là vì thế mà người ta gắn bó với xứ sở này. Người ta luôn luôn chờ đón một sự kiện, một chuyện bất ngờ, người ta cảm thấy có việc gì sắp xảy ra đây, một chuyện vui mừng.

- Đúng anh để dành cho em một chuyện vui mừng nên anh đã đem em đến chốn này đây.

- Nhưng liệu còn chuyện vui gì có thể xảy tới với em ngoài chuyện em đã tìm thấy anh?

Chàng nhìn kỹ nàng với một sự chăm chú u ám, cái nhìn nàng thường thấy nó đè nặng lên nàng trên tàu Gunxbô rô. Khi chàng nhìn kỹ nàng như vậy, nàng biết là chàng nghi ngờ nàng, là chàng phải chịu đựng vì quá khứ của nàng chưa được xóa sạch đi đâu.

Nhưng chàng không trả lời cái dấu hỏi đọc thấy trong mắt nàng.

Càng đi tới, tiếng động vang lại càng gần, hòa với tiếng người xô xao. Hai người đi tới trước một quãng chông chát những mỏm đá đỏ, nơi biển bị hút xuống thành vực sâu vang động. Tiếng người nhàn lên, và khuếch đại lên. Không thấy một bóng người, hiện tượng này có một cái gì đáng lo ngại.

Cuối cùng Angielic đã trông thấy trên mặt biển ở phía bên kia ghềnh đá, những chấm li ti đang trôi bồng bênh, những cái đầu của những người bơi lặn gan dạ.

- Đây là trẻ con bản xứ đang chơi cái trò chúng thích thú – Giôphrây chờ Perác nói.

Trò chơi đòi hỏi phải bơi trên một làn sóng thật cao và vượt lên ngọn sóng sủi bọt, rồi lao xuống cùng với ngọn sóng trong một cái hang sâu đen ngòm. Nghệ thuật của người bơi lội là phải kịp thời bám được vào vách đá để không bị nghiền nát vì va đập mạnh.

Angielic đứng lặng im nhìn chúng. Cái làm cho nàng chú ý không phải là chiến công nguy hiểm của chúng mà là để biết rõ khung cảnh. Nàng cố nhớ lại nơi nàng đã nhìn thấy một cảnh tượng giống như thế. Nàng ngoảnh lại để nói cho chồng biết ý nghĩ của nàng. Một tiếng người trẻ trung kêu lên qua hang đá xua tan màn đen bao phủ ý nghĩ nàng. Không phải nàng đã nhìn thấy cảnh đó trong mơ mà là Phlôrimông. Nàng tưởng như nghe thấy lời cậu ta nói trong một buổi chiều tại lâu đài Plexi, ở đây sự đe dọa cái chết đang đè nặng lên họ. “Con thấy cha con và em con trong mơ...Canto ngồi trên một ngọn sóng lớn, trắng

xóa và gọi con. Đến đây, anh Phlôrimông...đến đây chơi với em, thích lắm cơ...Chúng ta ở trên một xứ sở có rất nhiều cầu vồng...”.

Angielic mở mắt ra.

Ảo ảnh về Phlôrimông lại hiện lên trước mắt nàng. Những chiếc cầu vồng rung rung qua vòm lá, ngọn sóng trắng ở kia...

- Em làm sao vậy? Giôphrây đờ Perác hỏi về lo âu.

- Em cũng không biết cái xảy ra cái gì – Angielic nói, mặt tái nhợt – Em đã trông thấy cảnh này...trong mơ. Hay là, không phải em...Nhưng làm sao trông thấy nó thật đến như thế - Nàng lẩm bẩm tự nói một mình – Trẻ con thường có khả năng tiên tri đó...

Nàng không dám nói đến Phlôrimông. Đứa con trai mất tích vẫn sống trong lòng hai người. Chính họ là người đáng trách nhất và hôm nay nàng không muốn sau những giờ phút thần tiên họ đã nếm trải trong cánh tay nhau lại khơi dậy nguyên nhân của nỗi buồn và sự bất hòa.

Nhưng cứ như nàng đã trông thấy nó kia, trước mặt nàng, rõ ràng một cách đáng ngạc nhiên, cậu bé Phlôrimông kia.

Đã nhiều năm nay, nàng không gọi nhớ hình ảnh của nó một cách chính xác đến như vậy. Nó đứng kia với nụ cười sáng lóa, với đôi mắt quyến rũ: “Mẹ ơi, ta phải đi thôi”...Cậu đã nói với nàng như vậy khi cảm thấy cái chết đang rình mò, nhưng nàng đã không nghe lời cậu, và cậu đã trốn chạy do linh tính phải sống còn thúc đẩy đã hướng dẫn những hành động bông bột của tuổi trẻ. Đội ơn Chúa. Cậu không thể cứu mẹ và đưa em tội nghiệp bằng sức mạnh thì ít ra cũng đã tự cứu được mình. Chắc cậu đã tìm ra xứ sở cầu vồng và cậu tưởng tượng cha cậu và em Canto đang chờ cậu ở đấy. Canto đã chết cách đây bảy năm trên Địa Trung Hải rồi phải không?

- Nhưng em làm sao thế? – Bá tước cau mày hỏi lại.

Nàng gượng cười

- Em chẳng sao cả. Em thấy như trong mơ, em đã nói với anh rồi mà. Rồi em sẽ giải thích cho anh rõ vì sao. Đoàn người ngựa đã sắp đến chưa.

- Trèo lên cồn đất này chúng ta sẽ trông thấy họ. Anh nghe thấy tiếng động của đàn ngựa, nhưng chúng đang tiến từng bước một vì đường quá hẹp. Đứng từ chỗ hơi cao kên một chút, tầm mắt hộ xuyên qua cây cối đã bắt đầu nhìn thấy một đoàn người ngựa đông đảo đang đi tới. Bánh xe của những chiếc xe kéo nghiêng ken két trên con đường sỏi, những chùm lông chim nhiều màu sắc đã có thể trông thấy giữa các cành cây. Những chiếc mũ của đoàn người Anhđiêng đi

khuôn vác chẳng? Không, những chùm lông đỏ đỏ dất trên mũ phớt của hai kỵ sĩ đi đầu. Cùng lúc họ vừa hiện ra ở cửa rừng, tiếng nhạc vang vọng bay tới. Cánh tay của Giôphrây đờ Perắc bỗng nhiên đưa ra phía trước.

- Em trông thấy họ không? – Chàng nói.

- Có

Nàng đưa tay lên che mắt để nhìn những người đang tới cho rõ.

- Đây là những người còn rất trẻ, hình như thế. Có một người cầm cây đàn ghita.

Tiếng nói chết lịm trên môi. Cánh tay nàng rơi xuống. Trong một lúc nàng thấy như một hiện tượng thoát xác. Thân thể nàng còn đấy, nhưng trống rỗng, nàng hóa thành một pho tượng chỉ có thị giác là còn sống. Nàng không tồn tại nữa, nàng đã chết, nhưng nàng còn trông thấy.

Nàng trông thấy họ...hai chàng kỵ sĩ đang đi tới. Và nhất là người đi đầu...rồi người kia nữa. Nhưng người đi đầu là có thật, còn người kia, chàng thị đồng cầm cây đàn ghita, chỉ còn một cái bóng hay là, cái bóng đó cũng chết rồi.

Hai chàng đến gần. Áo ảnh sắp tan biến. Nhưng hai người càng đến gần nét mặt của họ càng rõ thêm. Đây là Phlôrimông, nụ cười của chàng trai sáng lóa, đôi mắt vui tươi và sống động.

- Phlôrimông.

Cậu nhảy xuống mình ngựa và kêu lên.

- Mẹ!

Rồi cậu bắt đầu chạy trên ngọn đồi, hai tay dang rộng.

Angielic cũng muốn lao lên, nhưng chân nàng bị hẫng và nàng ngã khụy xuống trên hai đầu gối.

Chính trong tư thế đó nàng đã ôm con vào lòng. Phlôrimông cũng quì gối, hai tay ôm cổ mẹ, mái tóc nâu đặt trên vai nàng.

- Mẹ ơi! - Cậu nói – Cuối cùng thì mẹ đây rồi. Con đã không vâng lời mẹ, con đã đi tìm cha để về cứu mẹ. Cha đã không về kịp thời vì mẹ đã ở đây. Bọn lính chúng không làm hại mẹ chứ? Nhà vua không bỏ tù mẹ, con sung sướng quá chừng, mẹ ơi!...

Angielic ôm thật chặt cái thân hình mảnh dẻ của con vào lòng. Phlôrimông, người bạn nhỏ của nàng, chàng hiệp sĩ nhỏ của nàng!

- Mẹ biết, con trai của mẹ ạ! – Nàng thì thầm với giọng đứt quãng – Mẹ biết là mẹ sẽ tìm thấy con. Con đã đến xứ sở đầy cầu vồng như con đã thấy trong mơ.

- Vâng...và con tìm thấy cả hai, cha con và em con, mẹ ơi, mẹ nhìn kia...Canto đấy.

Người trẻ tuổi kia đứng cách đoàn người vài bước. Cậu ta nghĩ là Phlôrimông thật may mắn vì không bị ai dọa nạt. Đã lâu lắm rồi cậu ta, Canto, chưa gặp lại mẹ, là nàng tiên hay hoàng hậu, là mối tình sáng chói của tuổi thơ. Cậu ta không chắc đã nhận ra mẹ qua người đàn bà bị ngã đang vừa ôm Phlôrimông vào lòng một cách điên dại vừa lẩm bẩm những câu nghe không rõ. Nhưng nàng vừa giơ tay về phía cậu ta vừa kêu lên, thế là cậu ta lao tới. Đến lượt cậu ta đã tìm thấy nơi ẩn nấp trong cánh tay từng ru cậu ngày xưa. Cậu nhận ra mùi hương của mẹ, bộ ngực êm dịu của mẹ, nhất là tiếng nói gọi lên bao kỷ niệm trong các buổi tối trước lò sưởi khi người ta rán bánh, hay khi mẹ đến ôm hôn cậu trong bộ quần áo lộng lẫy.

- Ôi, mẹ yêu quý!

- Ôi! Các con trai của mẹ, các con trai của mẹ! Nhưng mà không thể như thế được, Phlôrimông, Canto làm sao mà có được ở đây! Canto đã chết trên Địa Trung Hải.

Phlôrimông có một nụ cười sáng sủa và hơi giễu cợt.

- Như vậy là mẹ không biết mẹ ạ, chính cha con đã tấn công hạm đội của công tước dờ Vivon. Vì lúc đó Canto đang ở trên tàu của ông ta. Cha con biết và cha muốn lấy lại em con.

- Anh ấy biết.

Đây là những tiếng đầu tiên đã đến tâm hồn Angielic kể từ lúc nàng rơi vào tình thế bán loạn khi Giôphrây dờ Perắc chỉ cho nàng các ký sĩ và nhận ra rằng đó là những khuôn mặt yêu thương của những đứa con trai nàng đã từng khóc bao nhiêu năm ròng.

- Anh ấy biết – Nàng nhắc lại.

Như vậy là tất cả những chuyện đó không phải trong mơ. Bao nhiêu năm rồi, hai con trai nàng vẫn sống, Giôphrây dờ Perắc đã “cướp lại” Canto, đón lấy và giữ lấy Phlôrimông, và trong thời gian đó, nàng, Angielic, gần như hóa điên vì đau buồn. Phản ứng đầu tiên của nàng khi đặt chân vào thực tại là sự giận dữ mù quáng. Trước khi Giôphrây dờ Perắc chưa kịp đề phòng hành động của nàng, nàng đã đứng dậy và nhảy xổ vào chàng, đánh vào mặt chàng.

- Anh biết, anh biết – Nàng kêu lên như điên vì giận dữ và đau đớn – Thế mà anh không nói gì với tôi hết. Anh đã để tôi khóc hoài vì tuyệt vọng, anh vui sướng trên đau khổ của tôi...Anh là con quỷ. Anh ghét tôi.

- Anh chẳng nói gì với tôi, ở La Rôsen cũng vậy, trên đường đi cũng vậy...đêm nay cũng vậy, ngay cả đêm nay...Ôi! Tôi làm gì mà phải gắn bó với một con người độc ác như thế, tôi không muốn trông thấy mặt anh nữa.

Nàng lồng lên. Chàng giữ nàng lại và phải dùng hết sức mình để ngăn nàng lại.

- Buông tôi ra – Angielic vừa gào lên vừa giãy giụa – Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, không bao giờ...Bây giờ thì tôi biết rồi, anh chẳng yêu gì tôi...Anh chưa bao giờ yêu tôi...Thả tôi ra.

- Em định chạy đi đâu, em điên rồi ư?

- Chạy xa anh...vĩnh viễn.

Nàng dốc hết sức ra để chống chọi với sức lực của chàng. Sợ rằng nàng có thể chạy thoát và làm điều dại dột, bá tước ôm ghì lấy nàng trong hai tay. Tức thở vì bị ôm quá chặt, vì sự nổi loạn và niềm vui điên dại, Angielic cảm thấy hết hơi, mái tóc nặng như chì kéo cả cái đầu của nàng về phía sau.

- Ôi các con trai của ta, các con trai của ta – nàng rên rỉ.

Giôphrây dờ Perác chỉ còn ôm trong lòng mình một thân hình rã rời, mặt ngả về phía sau, hai mắt nhắm nghiền, nhợt nhạt như người chết.

- Úi dà! Em thật đáng sợ của anh...Em làm anh hết hồn!

Angielic tỉnh lại. Nàng nằm dài trên một lớp đệm bằng lá khô trong căn lều của người Anđiêng. Chàng đã bế nàng vào đây khi nàng bị ngất xỉu. Cử chỉ đầu tiên của chàng là đẩy người đang cúi xuống với mình ra.

- Không, lần này thế là hết, tôi không yêu ông nữa đâu, ông dờ Perác ạ, ông cho tôi nhiều vô đầu quá.

Chàng cố nhin cười và dùng hết sức túm lấy bàn tay nàng cố giấu đi, chàng nói một câu mà nàng không bao giờ chờ đợi ở chàng.

- Em hãy tha lỗi cho anh.

Nàng nhìn thoáng qua khuôn mặt cao thượng trên đó hằn lên dấu vết nghiệt ngã của một cuộc đời đầy nguy nan nhưng không bao giờ biết cúi đầu. Nàng gần như muốn khóc nhưng lại lắc đầu một cách dữ tợn. Không, nàng sẽ không

tha thứ, chàng đã đùa với con tim người mẹ, chàng đã đi đến chỗ tra tấn nàng bằng cách trách móc nàng là đã để mất con trong khi chàng biết chúng nó đang còn sống sờ sờ và chờ chàng bên châu Mỹ, ở Havót và rằng chính nàng đã gây ra “cái chết” của Canto mà không nghĩ đến những dòng nước mắt nàng đã đổ ra, nàng, mẹ của chúng, khi được tin con trai mình mất tích. Thật quả là lạnh lùng biết bao nhiêu đối với tình cảm của một người đàn bà trước đây là vợ của chàng! Như vậy, sự nghi ngờ dấy lên trong nàng là chàng chẳng yêu nàng bao nhiêu, bây giờ đã là sự thật.

Nàng muốn dậy để đi xa khỏi chàng nhưng nàng vẫn yếu quá đến nỗi không thể thoát ra khỏi cánh tay đang nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

- Em hãy tha lỗi cho anh – Chàng thì thầm nhắc lại.

Nàng lại cố tránh câu hỏi nóng bỏng trong cái nhìn của chồng nàng bằng cách giấu mặt vào bờ vai cứng rắn của chàng.

- Anh biết mà anh chẳng nói gì với em, anh cố tình kéo dài nỗi đau đớn đang gặm nhấm trái tim em, trong khi chỉ cần nói một tiếng thôi, anh có thể làm cho em vui sướng vô cùng. Anh chẳng nói gì với em khi anh tìm thấy lại em. Nàng bỗng nức nở - Ngay cả đêm nay cũng không.

- Đêm nay ư?...Ôi trái tim của ta! Em đòi hỏi cả con người anh. Đêm nay, cuối cùng em đã thuộc về anh và vừa ghen tuông, vừa ích kỷ, anh không muốn một ai ngoài hai chúng ta. Anh đã chia sẻ em quá nhiều cho tất cả vũ trụ rồi. Em yêu, đúng thế, anh đã tỏ ra nghiêm khắc và đôi khi còn bất công nữa, nhưng anh sẽ không cư xử với em một cách nghiêm khắc như thế nếu anh không yêu em đến thế. Em là người đàn bà duy nhất có quyền làm cho anh đau khổ. Ý nghĩ rằng em sẽ phản bội anh từ lâu là một mũi dùi nung đỏ cắm vào con tim anh, một con tim tưởng chừng như không thể bị tổn thương. Sự nghi ngờ đầu độc mọi kỷ niệm của anh, anh thấy em là người đàn bà lông bông, con tim khô khan, thờ ơ với những đứa con mà anh đã cho em. Và khi tìm thấy lại em, anh bị chia sẻ giữa những mối hoài nghi và sự quyến rũ không cưỡng nổi đối với em, anh muốn thử thách em, anh muốn biết em là ai, nhìn thấy em giữa ánh sáng ban ngày, dè chừng vì cái tài làm trò hề mà tất cả mọi người đàn bà đều có hoặc ít hoặc nhiều. Anh đã tìm thấy vợ anh mà không phải là mẹ của các con trai anh. Anh muốn biết...những gì anh đã biết lúc này là trong khi em đã bất ngờ nhận ra chúng.

- Em tưởng là em chết mất – Nàng rên rỉ - Ôi! Suýt nữa thì anh giết em vì sự độc ác của anh.

- Nỗi kinh sợ khi anh thấy em hoang mang đến thế quả thực đã trừng phạt anh về cách xử sự tàn nhẫn đối với em. Em yêu các con đến như thế ư?

- Anh không có quyền nghi ngờ điều đó. Chính em là người nuôi chúng lớn lên, là người đã nhin ăn vì chúng, là người đã...

Nàng ghì lại không nói lên câu đã nói ra đến môi nàng “là người đã bán mình vì chúng nó”. Nhưng không nói ra điều này thì nổi cay đắng của nàng càng đắng cay gấp bội.

- Chúng nó chỉ thiếu em vào lúc em khước từ đòi hỏi của Nhà vua để không phản bội lại anh và em rất tiếc về điều đó, em đã nhảy vào mọi tai họa ghê gớm vì một người đàn ông không yêu em, một người đàn ông coi khinh em và chối từ em, một người đàn ông không đáng được một người đàn bà gắn bó cho đến khi chết. Anh! Những người đàn bà đã quá xu nịnh anh nên anh nghĩ rằng có thể đùa giỡn với con tim của họ mà không bị trừng phạt và không bị làm phiền hay sao.

- Vậy mà – Giôphrây dờ Perác nói, đưa một ngón tay chỉ lên má – Bà đã cho tôi một cái tát đấy, thưa bà.

Angielic nhớ lại cử chỉ điên loạn của mình và ngẫm thấy hoảng sợ vì điều đó nhưng nàng không muốn tỏ ra hối hận chút nào.

- Tôi không hề hối tiếc. Lần này, thưa ông dờ Perác, ông phải trả giá một cách đích đáng về sự lừa bịp thô lỗ và...- Nàng nhìn thẳng vào mặt chàng – Cả sự không chung tình của ông nữa.

Chàng can đảm chịu đựng cú đánh với một chút tia sáng trong đáy mắt.

- Thế là chúng ta hết nợ?...

- Không dễ dàng như thế đâu, thưa ông – Angielic nói trong khi sức lực đã trở dậy làm tăng thêm sức phản kháng của nàng.

Phải, không chung thủy! Tất cả những người đàn bà trên Địa Trung Hải ông ta đã tặng bao nhiêu quà cáp trong khi chính nàng thì bỏ lê trong đói khổ và sự thờ ơ của số phận đối với người đàn bà đã từng là mẹ của hai đứa con trai ông ta...

Nếu như chàng không ôm nàng thật chặt vào lòng như thế thì nàng có thể nói ra những điều nàng nghĩ. Nhưng chàng nghiêng mặt Angielic về phía sau và rất dịu dàng lau đôi má hoen đầy nước mắt.

- Em hãy tha lỗi cho anh – Chàng nhắc lại lần thứ ba.

Và Angielic phải cố hết sức mới tránh được đôi môi đang nghiêng xuống môi nàng rồi nàng quay mặt đi.

- Không – Nàng nói, vẻ giận dữ.

Nhưng chừng nào chàng còn giữ chặt nàng trong cánh tay mình, chàng biết rằng chàng sẽ có cách không cưỡng lại được để chinh phục nàng. Cái cánh tay ôm quanh lưng nàng đã ngăn chặn nỗi cô đơn, che chở nàng, ru nàng, vuốt ve nàng, điều đó đã trở thành ước mơ của tất cả cuộc đời nàng. Ước mơ của tất cả những người đàn bà trên thế gian này, niềm mơ ước khiêm nhường và mênh mông: Tình yêu.

Đêm tối sẽ trở về hòa giải hai người. Khi đêm tối về nàng sẽ lại ở trong vòng tay của chàng, tất cả mọi buổi chiều của cả cuộc đời nàng...

Đêm đến, chỉ bằng một cử chỉ, nàng lại có thể tìm thấy sự ấm áp của hai người. Ban ngày nàng sẽ sống cạnh chàng, trong sự hiện diện tỏa sáng và không gì chiến thắng nổi của chàng. Không có một nỗi bức tức nào, dù là có lý do, có thể cân bằng với những lạc thú như thế.

- Ôi! Ta mới hèn làm sao – Nàng thở dài.

- Hoan hô! Một chút hèn nhát thật thích hợp với sắc đẹp đầy uy quyền của em. Em hãy hèn nhát đi, hãy yếu đuối đi, em yêu quý ạ, như thế thích hợp với em hơn.

- Em phải ghét anh.

- Em cũng không nên thiếu điều đó, em yêu của anh ạ, với điều kiện là em phải tiếp tục yêu anh. Hãy nói cho anh biết rằng em có thấy đã đến lúc chúng ta phải trở về với các chàng trai của chúng ta và làm cho chúng yên lòng về sự hòa thuận giữa cha mẹ của chúng sau khi đã tìm thấy nhau và chung sống với nhau chưa?..

Angielic đi như người ốm mới bình phục. Ảo ảnh không thể tin được vẫn chưa tan đi. Phlôrimông và Canto dựa vào nhau trong một cử chỉ rất đẹp của tuổi ấu thơ, đang nhìn cha mẹ đi tới.

Nàng nhắm mắt lại và ngợi ca Chúa.

Đây là ngày đẹp nhất của cuộc đời nàng.

Phlôrimông thấy những cuộc phiêu lưu của mình thật là đơn giản. Cậu cùng ra đi với Nathanaen, người bạn láng giềng trẻ tuổi, thoát khỏi cuộc tàn sát và tiếng đồng hồ sau đó mà không biết cuộc tàn sát đã phá tan gia đình chúng. Sau không ít những ngày lưu lạc, chúng xuống tàu làm tiểu thủy thủ trong một hải cảng ở xứ Brotanhơ. Ý định của Phlôrimông đi sang châu Mỹ tìm cha đã gặp được cơ hội tốt sau khi đổ bộ xuống Salơxtau và không ngừng dò hỏi trong các chuyến đi liên miên xem có ai biết một nhà quý tộc Pháp tên gọi Perắc không.

Cuối cùng cậu đã gặp những nhà buôn có liên hệ với bá tước cho biết bá tước vừa mới đóng một chiếc tàu thủy ở Bôxtôn theo thiết kế của mình để đi lên các vùng biển Bắc Âu. Ông bắt đầu thám hiểm vùng Men. Một người bạn của ông đã đem Phlôrimông đến cho ông.

Canto cũng thấy những cuộc phiêu lưu của cậu là giản dị. Cậu đi tìm cha, ở trên biển và trong những ngày vượt biển đầu tiên, cha cậu đã lên một chiếc tàu đẹp tuyệt để đưa tay ra đón con về.

Phlôrimông và Canto đã năn nỉ với cha để cha đi tìm Angielic về nên không chút ngạc nhiên khi thấy cha cùng trở về với mẹ. Đối với chúng cuộc đời là một chuỗi dài nối tiếp những sự kiện tốt lành và tất nhiên bao giờ cũng theo chiều hướng có lợi cho cậu. Các chàng trai này sẽ rất lấy làm lạ nếu như có người giải thích cho họ nghe rằng trên thế gian này có những con người bất hạnh mà những ước mơ ló lảng nhất cũng không thể thực hiện dù họ có chịu vất vả để mong đạt được. Hình như lòng tin của hai người trẻ tuổi ở cuộc sống và bản thân mình chưa bị lay chuyển và họ xem cuộc thám hiểm vào vùng sâu như những vụ nghỉ hè thú vị.